SW.
JUBILEUMKRANT

SPORTING WEST 25 JAAR Amsterdamse Korfbalclub

DE FUSIE
AKC Westerkwartier, Landlust, TCNH en Hespa

HET CLUBHUIS
Een unieke plek midden in het park

KWART EEUW SPORTING WEST
Een groot jubileum feest

een eenmalige uitgave van
Korfbalvereniging Sporting West
Klönneplein 10-12
1014 DD Amsterdam
020 47 50 571
www.sportingwest.nl

Feestprogramma Sporting Westival

13:00 Wordt de jeugd op ons veld verwacht voor een uniek programma. We gaan je spectaculaire acts (laten) aanleren waarvan je dacht dat je het nooit zou kunnen en durven.

16:30 Het hooggeëerd publiek, alle ouders en andere belangstellenden zijn van harte welkom om naar de voorstelling te komen kijken.

17.00 De jubileumwedstrijd: SW TOEN – SW NU.
De spelers zijn al maanden in training en het belooft dus een leuke wedstrijd te worden.

20.00 Start feestavond!

Vanaf 13.00 uur tot in de kleine uurtjes zijn er hapjes, drankjes en leuke optredens. Doorlopende voorstelling dus. Zorg dat je niets mist!

Sporting Westival in het Westerpark

Een van Amsterdams oudste korfbalclubs viert vandaag haar 25-jarig jubileum. Zij doet dat met een uitgebreid programma voor jong en oud, het Sporting Westival.

Fusie. Op 6 juni 1989 werd door de bestuursleden van AKC Westerkwartier (1929) en AKC Landlust (1937) de handtekening gezet waarmee de fusie tussen beide clubs een feit, en Sporting West geboren werd. Bij Westerkwartier was die fusie niet helemaal onomstreden bij oud- en ereleden vanwege het roemruchte verleden dat met het wijzigen van de naam verloren zou gaan. De besturen en het merendeel van de leden waren daarentegen wel heel blij met de fusie en vierden die destijds in het clubhuis in de Van Hogendorpstraat (t/o de sporthal) met een feest in de vorm van een bruiloft. De beide “echtelieden” stelden op dat feest hun uitgebreide achterban aan elkaar voor. Het samengaan van twee verenigingen is vaak voor veel leden het sein om op te stappen, maar deze fusie werd gedragen door het merendeel van de leden zodat er nauwelijks ledenverlies was. Een geslaagde fusie!

Zware tijden. Toch ging het Sporting West niet voortdurend voor de wind. Kort na de fusie bleek dat het clubhuis zou moeten wijken voor uitbreiding van het bedrijventerrein dat inmiddels “Westerkwartier” is gedoopt. In ruil voor het leeg opleveren van het terrein werd Sporting West door het stadsdeel een prachtig onderkomen beloofd in het nieuwe Westerpark. Eind 2000 moesten de leden hun prachtige clubhuis tot de grond toe afbreken met diezelfde handen waarmee ze het ruim twintig jaar eerder hadden opgebouwd. Het nieuwe onderkomen was echter nog niet helemaal klaar. TCNH was gelukkig zo gastvrij om Sporting West “even” onderdak te verlenen op hun veld, in hun clubhuis en in hun vereniging. Dat “even” werd ruim 6 jaar. Enerzijds veel te lang, anderzijds net lang genoeg voor veel TCNH-ers om zo aan ons gehecht te raken dat ze meeverhuisden. Ook spelers van Hespa sloten zich daarbij aan.

Juni 2006 was de verhuizing eindelijk een feit. Dat clubhuis in het Westerpark bevalt Sporting West uitstekend, hoewel het bewonen van dit “monument” onverwachte eisen stelt aan zijn bewoners.

Yvonne Wassenaar

Inhoud

Wit, rood en groen SW.4

Geen spijker in de muur SW.6

Een onsportieve vader SW.11

Vis uitje SW.6
Ferrari SW.8
Westergasfabriek SW.9
Korfbalfamilie SW.10
Dat zoontje SW.11
Gemengd douchen SW.13
Pinksterkamp SW.16
Recept SW.17
Horoscoop SW.18
Puzzel SW.19

redactie Grea Hage | Stefan van Nifterick | Yvonne Wassenaar
druk Imago Print Sign & Display
foto omslag LumoCapti, Remko Heerholtz
oplage 500 exemplaren

Ontstaan van Sporting West

JUNI 1989

In de jaren zeventig en tachtig trokken veel Amsterdammers weg uit de oude volksbuurten en vestigden zich in plaatsen als Zaandam, Purmerend, Hoorn, Almere, enz. De huizen, die overeind bleven staan, werden al snel bezet door krakers, waardoor het karakter in die oude volksbuurten enorm veranderde. De sportclubs verloren daardoor veel (jeugd)leden en werden bedreigd in hun bestaan.

Leegloop. In 1988 besloot het bestuur van AKC Westerkwartier, al vele jaren gevestigd in de Staatsliedenbuurt, op zoek te gaan naar een mogelijke fusiepartner, omdat o.a. het formeren van teams en het bekostigen van de accommodatie ieder jaar meer moeite kostte. Er werd contact opgenomen met het bestuur van Landlust, een vereniging die zijn oorsprong had in de aangrenzende Bos en Lommerbuurt, maar inmiddels verhuisd was naar het eind van de Jan van Galenstraat. Bij de eerste kennismaking bleek al spoedig, dat beide besturen een eventuele fusie wel zagen zitten en er werden meerdere commissies geformeerd om de plannen verder uit te werken.

Fusie. In juni 1989 waren de plannen zo ver gevorderd, dat beide verenigingen op dezelfde datum een buitengewone ledenvergadering belegden om van de leden toestemming te vragen tot fusie te mogen overgaan. De leden van beide verenigingen reageerden positief en dat was de geboorte van Sporting West. Er werd gekozen om op de accommodatie van Westerkwartier aan de Van Hogendorpstraat te gaan spelen.

De fusie gaf de nieuwe vereniging in het begin veel elan, maar na enkele jaren werd de accommodatie aan de Van Hogendorpstraat bedreigd, omdat het Stadsdeel eerst een veld opeiste om er een Stadsdeelwerf op te bouwen en later aangaf op het tweede veld een postkantoor te willen neerzetten.

Tweede fusie. Sporting West werd in die periode benaderd door de vereniging TCNH, dat een accommodatie had op Sloterdijk, voor een tweede fusie. Dat werd in eerste instantie afgehouden, omdat er nog veel onduidelijkheid was over de plek van de nieuwe accommodatie voor Sporting West en de club niet het risico wilde nemen door het Stadsdeel gedwongen te worden voortaan op de accommodatie van TCNH te moeten gaan spelen.

Ladderhuis. Ambtelijke molens malen langzaam, soms heel erg langzaam, maar toen de PTT toestemde in een verhuizing naar de Van Hogendorpstraat moest Sporting West op heel korte termijn het veld ontruimen en moesten we ons toch vestigen op de locatie van TCNH. Tijdelijk, omdat de plannen van het Stadsdeel voor het vestigen van een postkantoor op het oude veld en het ontwikkelen van een nieuwe accommodatie voor de korfbalclub niet synchroon liepen. Het was weliswaar duidelijk dat deze gedwongen verhuizing van tijdelijke aard zou zijn, maar hoelang het allemaal zou gaan duren was niet duidelijk.

Toen de nieuwe accommodatie van Sporting West in het Westerpark uiteindelijk werd opgeleverd, gaf de vereniging TCNH aan af te zien van een fusie, maar sloten de leden van die club zich gewoon aan bij Sporting West. Ongeveer tegelijkertijd kreeg de vereniging Hespa uit de Spaarndammerbuurt van het Stadsdeel te horen, dat zij hun veld in de speeltuin moesten verlaten. Ook de leden van Hespa besloten toen aan te sluiten bij Sporting West. Met de toevoeging van deze beide verenigingen kreeg Sporting West de samenstelling, die het tot op de dag van vandaag nog heeft.

Op de nieuwe accommodatie in het Westerpark begon Sporting West opnieuw op te bloeien. Er kwam veel toeloop van jeugd en met een zekere regelmaat meldde zich ook een nieuw seniorenlid aan. Dankzij deze impulsen is Sporting West op dit moment een van de grootste, zo niet grootste korfbalvereniging van Amsterdam.

Anno 2014 kan geconcludeerd worden, dat de fusie in 1989 een succes is geworden. Sporting West bestaat 25 jaar, is een bloeiende vereniging, heeft een leuke accommodatie op een prachtige plek en staat er financieel goed voor, mede dankzij de steun van (shirt)sponsor Bonarius. Al met al is een felicitatie hier meer dan op zijn plaats!

Paul Kist
erevoorzitter

1989 Sporting West in nieuw shirt

De leden van Sporting West allemaal in het mooie nieuwe clubshirt.
De kleuren wit, rood en groen werden gecomponeerd tot een nieuw tenue: rode broek/rok en een groen-wit gestreept shirt.

Een logo voor de nieuwe club

Zeker in 1989, het jaar van de geboorte van Sporting West, had iedere zichzelf respecterende club een eigen logo. Er werd dus een commissie geformeerd die zich moest gaan verdiepen in het ontwerpen van een eigen huisstijl voor Sporting West. Daarbij moest gekeken worden naar een briefhoofd, een vlag en een voorkant voor het clubblad.

Bovenstaand de omslag van het clubblad met het nieuwe logo. De huidige computertechnieken met scannen en kopiëren bestonden toen nog niet en het figuur ging er steeds rafeliger uitzien. Deze is later vervangen door zo'n standaard korf. Je ziet een rood en een groen vlak die de twee clubs voorstellen en tevens de twee disciplines: veld en zaal. Als je goed naar het logo kijkt zie je dat je de woorden Sporting en West zó weer in twee stukken zou kunnen breken, dat de woorden zijn getekend vanuit twee verschillende perspectieven. Destijds bedacht en gerealiseerd door trainer Kees van Vliet achter zijn tekentafel.

In 1989 kwamen in de zaal de eerste programmaboekjes bij de thuiswedstrijden van het eerste. Het waren toen nog echte boekjes, van een groen A-4tje voor de omslag en één of soms twee witte velletjes voor de binnenkant. We hadden ook toen al sponsoren, de firma's Zaal en De Boer.

Als er genoeg tijd was werden de boekjes door Joop en Co gestencild. Dat was goedkoper dan kopiëren. Voor het extra budget tekenden de plaatselijke winkeliers.

In 2013 was de houdbaarheidsdatum van het logo ruim overschreden en kregen we ons nieuwe embleem dat prijkt op briefhoofden, het clubblad en zelfs op de wand boven de bar.

Yvonne Wassenaar

Vissen op het wad

Een traditie die de fusie niet heeft doorstaan

Zoals elk jaar hadden wij op een zaterdag in mei het jaarlijkse vis uitje op de Wadden gepland. ‘s Morgens vroeg verzamelden de deelnemers uit Amsterdam en ter zuiden daarvan, in het café van de Markthallen, tegenover ons veld/clubhuis in de van Hogendorpstraat. Andere deelnemers gingen rechtstreeks naar Den Oever, waar het schip, de “Olivier van Noort” op ons lag te wachten om uit te varen. In dat laatste kwamen alle deelnemers bedrogen uit.

Storm op zee. Waar het weer in Amsterdam nog goed te noemen was, in Den Oever was de wind dusdanig aanwezig, dat het stormachtig was. Onze schipper besloot derhalve daarom ook niet uit te varen. Een streep door de rekening voor de groep.

Zaterdagmorgen half acht, stonden wij voor niets in Den Oever.

Nou was het altijd de gewoonte om ‘s avonds na het vissen, met de gehele groep te gaan eten in het dorpscafé in Abbekerk. Dit waren wij ook dit jaar van plan en we hadden de tafels al reeds besteld. Dat die man dan met het eten bleef zitten vond een gedeelte van de groep niet prettig voor de eigenaar van het café, besloten werd eerst maar even koffie te gaan drinken bij Chris Barbiers. Chris was een trouwe deelnemer aan de visdag en woonachtig in Abbekerk.

Koffiedrinken in Abbekerk. Acht uur waren wij in Abbekerk, alwaar wij Chris zijn vrouw Wil (oud-bestuurslid van Westerkwartier) als eerste uit haar bed belde. Vervolgens werd er naar het nog gesloten café gebeld om de eigenaar uit zijn bed te bellen met de vraag wanneer hij het café nu eens eindelijk ging openen. Bij het horen van deze vraag rook de eigenaar een flinke omzet en beloofde het café te openen. Al vlot ging de gehele groep richting café.

Al snel werd van de koffie overgeschakeld naar alcoholische versnaperingen.

Nou zit ik ‘s morgens niet vaak in de kroeg en dat geldt ook voor veel van de deelnemers. Ik zat daar nuchter tussen samen met andere chauffeurs van de auto’s, zij waren de BOB. Wij zagen de deelnemers langzamerhand in kennelijke staat komen.

Kachel. Reeds voor het eten werd het sommigen te veel en zij vielen in diepe slaap. Degenen die dit overkwam zittend in het café waren het haasje. Anderen, die de slaap ook aan voelden komen, slopen het café uit om buiten in het gras hun roes ietwat uit te slapen. Jammer was het dat wij dit niet in de gaten hadden gehad.

Maar wij vermaakten ons dus met degenen die in het café in diepe slaap waren gevallen. Zij werden versierd met tafelkleden, bloempotten en andere attributen die voor handen waren. Dit ook tot groot plezier van de aanwezige dorpsbewoners. Foto’s volgen nog.

Uiteindelijk verlosten wij de café-eigenaar van het voor ons ingeslagen voedsel.

Na de forse rekeningen betaald te hebben reden wij huiswaarts, waar verschillende mensen naar boven getild moesten worden om op bed gedeponeerd te worden. Bij het lezen van dit stukje zullen zij misschien nog zitten bij te komen van hun kater en licht zorgelijk zijn over in dit stukje aangekondigde foto’s.

Vissen op het Wad is nog altijd mogelijk, maar de laatste jaren hebben wij geen verslagen meer gezien van Sporting Westers. De meeste deelnemers hebben wij inmiddels ook uit het oog verloren.

Ruud Heckman

De huisvesting van Sporting West

De historie van Sporting West is relatief kort, 25 jaar, maar er is in die jaren wel het een en ander gebeurd waardoor er een stukje geschiedenis is gemaakt. De ontwikkelingen rond ons onderkomen hebben als een rode draad door de Sporting West jaren gelopen. Ik wil jullie dan ook meenemen in de geschiedenis van de huisvesting van Sporting West.

Bij een fusie zijn er altijd onderwerpen waarover je keuzes moet maken. Een van die onderwerpen is: waar gaat de nieuwe vereniging zich vestigen. In het geval van de fusie van Landlust en Westerkwartier was dat een onderwerp waar nagenoeg niet over nagedacht hoefde te worden. Westerkwartier had een prachtig groot clubhuis en veld tot haar beschikking aan de Van Hogendorpstraat en Landlust had een knus clubhuisje maar absoluut niet geschikt voor de omvang van de nieuwe vereniging.

Landlust heeft 25 jaar geleden haar spullen ingepakt en verhuisd naar de Van Hogendorpstraat en het knusse demontabele clubhuis werd verkocht.

Het was erg prettig dat het onderkomen ons 25 jaar geleden geen problemen heeft gegeven. Wat wij op dat moment niet konden voorzien was dat het, naar wat wij dachten, veilige onderkomen ons heel wat

Paul Kist bij de opening van het clubhuis in 2007

Interieur clubhuis

kopzorgen zou gaan opleveren gedurende 14 jaren. In 1992 bereikten ons al de eerste berichten dat het wel eens zo zou kunnen zijn dat wij onze locatie zouden moeten verlaten. Naarmate de jaren vorderden werd dit signaal steeds concreter. Eerst hebben wij een deel van ons veld af moeten staan aan de Gemeente omdat de Stadsdeelwerf werd gebouwd. Dit kon “makkelijk” want de korfbalvereniging huurde twee speelvelden en door het verdwijnen van het middenvak waren onze velden kleiner geworden dus ondanks dat wij een groot deel inleverden kon de Gemeente toch blijven voldoen aan het huurcontract. Als speler zag ik hier wel de voordelen van in want een rondje lopen was beduidend korter….

Het toenmalige bestuur hield zich bezig met dit traject. Toen Paul Kist na 5 jaar voorzitter te zijn geweest de hamer overdroeg heeft hij aangeboden om het traject van een eventuele verhuizing te blijven uitvoeren voor de vereniging. Hiermede ontlastte hij het bestuur.

Naarmate de jaren vorderden werd een verhuizing steeds concreter. Het traject werd ook steeds bewerkelijker. Vergaderingen met de gemeente, met de projectleiders van het nieuwe park, met architecten en nog veel meer partijen, vaak midden op de dag.

De meest interessante ontmoeting was met de landschapsarchitecte van wie het ontwerp door het stadsdeel en de buurtbewoners was uitverkoren om uitgevoerd te worden. Een mevrouw van Deense afkomst die had meegekregen dat er ook een korfbalveld in het nieuwe park moest komen. Op de tekening had zij keurig het woord korfbal vermeld op een nog leeg plekje. Daar korfbal in Denemarken niet echt bekend is had zij geen idee wat dit betekende. Na een meeting op onze toenmalige locatie werd het voor haar duidelijk dat de tekening toch nog iets moest worden bijgesteld want een korfbalveld is 60 bij 30 meter en niet 4 bij 5 meter. De opgedane kennis over korfbal vond zij interessant maar het leverde haar wel wat kopzorgen op…. Ook onze voorkeur voor kunstgras als ondergrond viel haar erg zwaar. Immers kunstgras hoort niet in het beeld van een park thuis…

Over hoe ons nieuwe clubhuis er uit zou komen te zien heeft Paul heel wat overleggen gevoerd en ook heel wat tekeningen en voorstellen voorbij zien komen. De architect heeft nog wel eens nachtmerries: hoe formeer je een clubhuis met een keuken, toiletgroep enz. in het Ladderhuis als je geen spijker in de muren mag slaan? De meest concrete versie was het Ladderhuis als basis waarbij de extra ruimte ondergronds gecreëerd zou worden. Het ondergrondse deel kon dan vanuit het Ladderhuis worden bereikt. De aannemer stond klaar om grond af te graven maar was zo verstandig om toch nog een keer de grond te checken op vervuiling. Alhoewel eerdere onderzoeken een schone grond opleverden bleek toch ook de grond onder en naast het Ladderhuis erg vervuild te zijn. Stoppen met graven en weer opnieuw beginnen met tekenen. Inmiddels was wel duidelijk dat onze oude locatie op enig moment verlaten moest worden maar we hadden afgedwongen: slechts éénmaal verhuizen. Deze afspraak bleek niet realistisch want in 2000 viel de sloopvergunning op de deurmat. Eind 2000 hebben wij met een groot feest afscheid genomen van onze oude locatie en de voorraad opgemaakt. Wij konden nog niet naar het park verhuizen en vonden een tijdelijk onderkomen bij TCNH. Deze logeerpartij zou 1 à 2 jaar duren maar heeft uiteindelijk tot half 2006 geduurd. Aan het eind van onze logeerpartij heeft TCNH haar clubhuis verkocht aan de Gemeente. Dit betekende dat beide verenigingen een half jaar zijn uitgeweken naar voetbalvereniging Sloterdijk, de buurman van TCNH.

In mei 2006 was het dan eindelijk zover, wij kregen de sleutel van ons nieuwe onderkomen. Hiermede kwam een eind aan een traject van 14 jaar. Naast Paul waren er nog meer leden actief zoals techneuten die geholpen hebben bij het beoordelen van tekeningen etc. en alle bestuursleden in die periode van 14 jaar.

Exterieur clubhuis

Vanaf het moment dat er sprake was van de aanleg van een nieuw park hebben wij ons er sterk voor gemaakt, dat als er sprake zou zijn van een verhuizing, wij hier ook deel van uit te gaan maken. Wij hadden het gevoel dat die plek ons de mooiste toekomst zou bieden. Met name Paul bleef hierin geloven en wij kunnen na 8 jaar zeggen dat hij volkomen gelijk heeft gehad en dat het alle “bloed, zweet en tranen” dat het ons gekost heeft, meer dan waard is geweest. We zaten op een goede plek maar nu zitten wij op een prachtige plek, in een mooi en attractief park met heel veel levendigheid. Deze nieuwe locatie heeft onze vereniging een mooie impuls gegeven wat heeft geleid tot een gezonde vereniging met een omvangrijke jeugdafdeling.

Ik hoop dat wij nog een hele mooie en lange toekomst tegemoet gaan in dit unieke onderkomen!

Irma Hobijn

Sporting West alleen met het allerbeste tevreden

Vijfentwintig jaar geleden maakte ik mijn ‘Amsterdamse’ korfbaltrainerdebuut bij de zojuist gefuseerde korfbalclub Sporting West. Het was voor mij een aangename verrassing dat ik werd gevraagd want mijn korfbaltrainerscarrière aangaande seniorenselectieteams was nog niet zo lang. Het begon destijds met een oriënterend gesprek op een ‘geheime’ locatie in Leiden, een koffietent tegenover station Leiden-Centraal met Joop Beijdorff en Hennie Belling. Zij vertelden het verhaal van de clubs Westerkwartier en Landlust die besloten hadden samen te gaan fuseren. Het begin van een bijzondere fusie en voor mij van drie boeiende korfbaljaren in Amsterdam. Westerkwartier behoorde in haar beste jaren tot de top van Nederland en Landlust was een bescheiden korfbalclub met een sterk verenigingsleven. Voor mij de uitdaging om vanuit beide selecties een nieuw team te smeden. Mijn belangrijkste taak was de spelers met elkaar te ‘verbinden’ en dat te vertalen in sportieve prestaties. Dat werd een hele klus. Mijn geheugen is helaas niet meer wat het is geweest maar ik zal op 21 juni zeker worden bijgepraat over de ups en downs gedurende die drie jaar. Mijn grote steun en toeverlaat in die periode was mijn teambegeleider Bart Limburg, mijn klankbord voor de selectie. Een loyaler staflid kon ik mij niet wensen.

Ik had destijds nog geen rijbewijs en ging met de fiets naar Leiden CS. Vandaar met de trein naar Amsterdam CS en dan met lijn 10 naar de Van Hogendorpstraat. De TC-vergaderingen, die soms (te) lang duurden, noopten mij om regelmatig de nachttrein terug naar Leiden te nemen. Die miste ik ook wel eens en dan stond je daar een uur te wachten op de volgende trein. Het tweede jaar heb ik toen maar besloten een auto te kopen.

Ik voelde al snel een sterke verbondenheid met de nieuwe club en hechtte ook veel waarde aan publiciteit voor de selectie. Ik kan me nog goed herinneren dat ik Kroymans in Hilversum belde met het verzoek of ze een Ferrari naar ons veld wilden rijden voor een fotosessie. Al snel werd duidelijk dat dit verzekeringstechnisch/financieel niet haalbaar was. Maar we mochten wel naar Hilversum komen. Nog nooit werd een korfbalteam zo gepresenteerd als toen in de showroom van Kroymans. Speciaal voor ons was een knalrode Ferrari Testarossa apart gezet op een zwart marmeren vloer. En wij daar dus omheen. Het leverde de een prachtige kop op in de Amsterdamse regio Telegraaf/Nieuws van de Dag. “Sporting West alleen met het allerbeste tevreden”. Met één klap stonden we op de korfbalkaart van Amsterdam.

Ook destijds samen met Dennis Hoenson nieuwe trainingspakken uitgezocht in de winkel van Hennie Cruyff. Achteraf bleek dat hoofdklasser Blauw Wit exact dezelfde trainingspakken had uitgekozen. We hadden dus geen slechte smaak! Om geld te genereren voor het trainingsweekend van de selectie werd een cassettebandje(!) gemaakt met daarop de beste muzieknummers van de selectieleden, “the Best of Sporting West” met een foto van de selectie als cassettehoes. Ik heb toen thuis ruim 30 bandjes handmatig gekopieerd. Ook het clubblad en de wedstrijdaffiches ontkwamen niet aan mijn ‘bemoeienissen’. Ik vond het gewoon erg leuk om te doen. Het leverde na 3 jaar bij het afscheid uit handen van Paul Kist een prachtig speldje op als lid van verdienste voor de club waar ik nog steeds apetrots op ben.

“Ik heb toen thuis ruim 30 bandjes handmatig gekopieerd.”

De fotosessie van het eerste team met een Ferrari Testarossa

Terugkijkend heb ik een bijzonder boeiende maar zeker ook leuke ‘Amsterdamse’ tijd gehad waar ik ook veel heb geleerd en van waar ik ook de nodige bagage heb meegenomen naar de clubs daarna. Dit seizoen, 25 jaar later en tevens mijn laatste seizoen als trainer-coach, was ik trainer bij KZ Danaiden (waar ik 34 jaar geleden mijn korfbaltrainerscarrière begon) en coachte ik mijn allerlaatste wedstrijd uitgerekend tegen Sporting West! Er was bij de start van de tweede helft veld nog een doemscenario dat in die wedstrijd Sporting West zou kunnen degraderen en ik tegen mijn oude club kampioen zou kunnen worden. Gelukkig werden wij een week eerder kampioen en had Sporting West zich via een sterke tweede veldhelft op eigen kracht al veilig gespeeld. Ik hoefde dus niet meer al te fanatiek te coachen tegen mijn oude club, al wilde ik natuurlijk wel winnen! 21 juni is dus echt mijn laatste ‘coachactiviteit’ en erg leuk dat ik dat mag doen met mijn selectie van 25 jaar geleden! Een kwart eeuw Sporting West dus alweer. Een bloeiende vereniging met een unieke sportaccommodatie en een mooie toekomst.
Op de naar de 50 jaar!

Kees van Vliet

Bestuur van de westergasfabriek in 1903

“Wat de functie van deze gebouwen is geweest weet bijna niemand meer.”

Westergasfabriek

Sporting West heeft één van de mooiste korfbalcomplexen van Nederland. Centraal gelegen in het sfeervolle Westerpark met een prachtige kantine. Op mooie dagen is het park toneel van zonaanbidders, voetballers en toeristen. Het park is tegenwoordig een schitterende plek om te vertoeven, vroeger was dit echter anders. Vroeger was op deze locatie de Westergasfabriek gevestigd. Weinig leden van Sporting West zullen de geschiedenis van deze fabriek kennen. Met dit artikel zal daar verandering in komen.

Op 23 juli 1883 werd door de Gemeenteraad goedkeuring verleend aan de Imperial Continental Gas Association (ICGA) voor de bouw van een gasfabriek. De inkt was amper opgedroogd toen al werd begonnen met de bouw: reeds de volgende dag ging men aan de slag. De Amsterdamse architect Isaac Gosschalk ontwierp de gebouwen van de grootste steenkolengasfabriek van die tijd. Gosschalk streefde ernaar om ‘aan de strengste eisen van nuttigheid, door de fabricatie gesteld, voor het oog aangename vormen te verbinden’. Dit probeerde hij te bereiken door terug te grijpen op de Hollandse renaissance waardoor de gebouwen een historisch uiterlijk kregen. Uiteindelijk werd op 14 september 1885 voor het eerst steenkolengas van de fabriek in het Amsterdamse buizennet gepompt. Het gas werd verkregen door steenkolen op 1200 graden te verhitten waarbij ruw gas vrij kwam. Dit ruwe gas werd gezuiverd en daarna opgeslagen in de gashouder voordat het verspreid werd over de stad. Het gas was in het begin vooral bedoeld voor de stadsverlichting.

Op 10 augustus 1898 nam de Gemeente de fabriek van de ICGA over en breidde het complex uit met enkele gebouwen. Hierbij werd onder andere een watergasfabriek gebouwd. Men ging over op watergas omdat de productietijd veel korter was. Vanaf het begin van de 20e eeuw kwamen elektriciteit en gloeilampen steeds meer in zwang waardoor de gasfabriek goede zaken deed. Na de vondst van de gasbel in Slochteren in 1959 verdreef aardgas in Nederland geleidelijk het gebruik van het in gasfabrieken geproduceerde stadsgas voor koken en verwarming. In 1960 werd de productie van steenkoolgas in de Westergasfabriek voorgoed gestaakt en zeven jaar later stopt de productie van watergas. Na de sluiting van de Westergasfabriek in 1967 besloot het Gemeentelijk Energie Bedrijf om het terrein te gebruiken voor opslag. In 1992 werd het terrein door het GEB overgedragen aan Stadsdeel Westerpark om er een nieuwe bestemming aan te geven. Uiteindelijk werd besloten om het terrein om te vormen tot stadspark. Het ontwerp van Kathryn Gustafson (1998) kwam hierbij als winnaar uit de bus.

In de nabijheid van het korfbalveld staan enkele gebouwen die allemaal een nieuwe functie hebben gevonden. Wat de functie van deze gebouwen is geweest weet bijna niemand meer. Maar dat is na het lezen van dit stukje verleden tijd.

Bij het betreden van het korfbalcomplex aan de zuidzijde wandel je tussen twee gebouwen door. Tegenwoordig is hier een kinderdagverblijf gevestigd. Deze twee gebouwen, gespiegeld ten opzichte van elkaar, werden in 1885 gebouwd en dienden als woningen voor de opzichters van de fabriek. Ze werden ‘bazenwoningen’ genoemd. Na het passeren van deze gebouwtjes doemt aan de linkerzijde een groot gebouw op. Dit was de watergasfabriek die in 1904 werd gebouwd. In de dwarsvleugel van dit gebouw zijn tegenwoordig onze kleedkamers gesitueerd. Naast de kleedkamers staat een klein gebouw dat nu dienst doet als onze kantine. De naam van dit gebouw, ‘het ladderhuis’, heeft weinig van doen met de oorspronkelijke functie. Het werd in 1904 gebouwd en hoorde bij de naastgelegen watergasfabriek. Het was in gebruik als ketelhuis annex laboratorium. Pas nadat de gasfabriek in 1967 werd gesloten, en het Gemeente Energie Bedrijf het terrein ging gebruiken, werd het gebouwtje als opslag gebruikt van onder andere ladders. Sindsdien wordt dit gebouw ‘het ladderhuis’ genoemd. Wie naar boven kijkt ziet een dakconstructie die uniek is. De zeer fraaie houten kapconstructie met trekstangen in verschillende richtingen maakt het ladderhuis tot een zeer bijzonder gebouw. Oorspronkelijk was het de bedoeling om de kleedkamers onder het ladderhuis te situeren maar door de zwaar verontreinigde grond werd door dit plan een streep gezet.

Een groter contrast is niet mogelijk. Oorspronkelijk was het complex bedoeld voor industrie: bergen cokes, vuur, rokende schoorstenen, kranen, spoorlijnen, lawaai, stank van steenkolen, ammoniak en zwavel maakten het terrein destijds bepaald niet aangenaam om te vertoeven. Tegenwoordig oogt het Westerpark beeldschoon met al het groen en de gerestaureerde gebouwen. Het Westerpark bruist en daar hoopt Sporting West nog vele jaren deelgenoot van te blijven.

Ilja Mostert

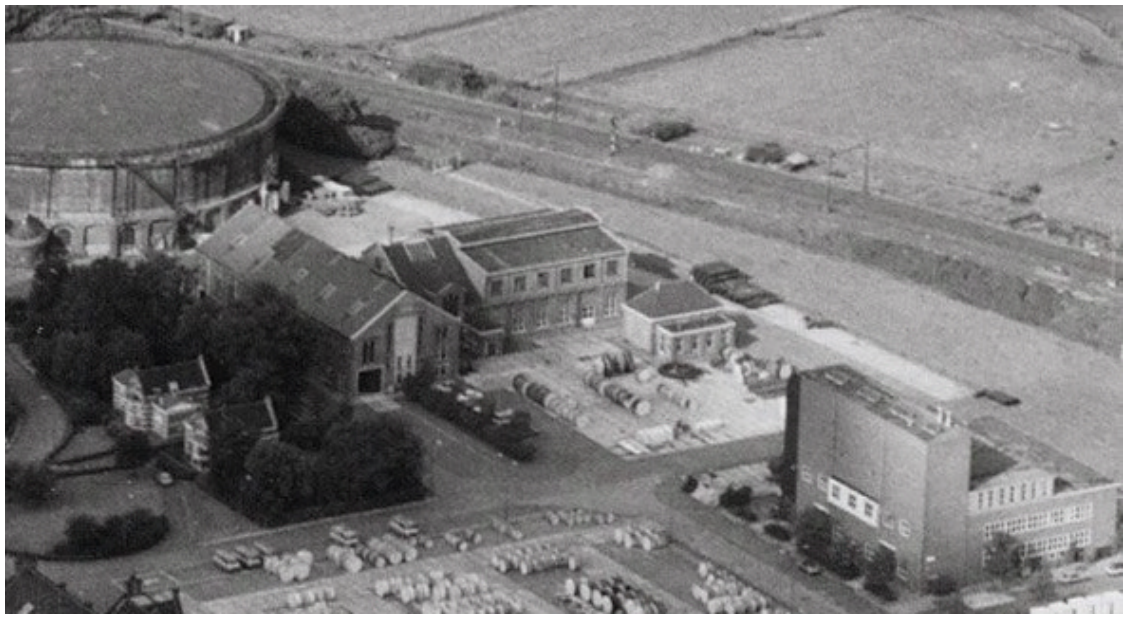

Ladderhuis 1983

Het DNA van Sporting West

Als je in de buurt van de bar bent dan zie je diverse ingelijste tenues. Je zou denken dat de historie van Sporting West bestaat uit de fusie van de verenigingen Landlust en Westerkwartier. Het DNA van Sporting West is toch iets uitgebreider dus ook de shirt-galerij.

In 1989 zijn de verenigingen Landlust en Westerkwartier gefuseerd en is Sporting West opgericht. In deze periode werd korfbal in Amsterdam-West nog flink beoefend. Naast de nieuwe fusievereniging had je Blauw Wit (Bos en Lommerbuurt), Hespa (Spaarndammerbuurt) en TCNH (grens Bos en Lommerbuurt en Slotermeer). Helaas nam de omvang van de verenigingen af. Hier had zowel onze vereniging last van maar ook onze “buren”. Met TCNH zijn wij eind jaren negentig gestart met een samenwerking in de vorm van een gecombineerde jeugdploeg. Hierna gevolgd door een gecombineerde seniorenploeg. Toen Sporting West zonder huisvesting kwam te zitten werd de verkering tussen beide verenigingen steeds serieuzer en was het tijd voor samenwonen. Dit leidde er ook toe dat alle lagere seniorenploegen combinatieploegen werden. Hiermede hadden wij elkaar nog meer te bieden. Het samenwonen heeft uiteindelijk niet geleid tot een huwelijk/ fusie maar de leden van TCNH hebben zich na de verkoop van de eigen huisvesting wel laten overschrijven naar Sporting West. Er zit dus ook TCNH-DNA in het Sporting West bloed.

Tijdens onze logeerperiode bij TCNH werd Hespa geconfronteerd met het bericht dat het Zaandammerplein opnieuw zou worden ingericht maar dan zonder ruimte voor een korfbalvereniging. Dit heeft Hespa doen besluiten om de vereniging op te heffen en diverse nog actieve spelers en speelsters hebben zich aangemeld bij Sporting West. En zo zit er dus ook nog wat Hespa-DNA in onze vereniging.

Irma Hobijn

Een echte fusiebaby

Toen in 1988 de fusie tussen Landlust en Westerkwartier een feit werd ging er een zucht van verlichting door huize Post.
Vóór die tijd moest Luciënne ‘s zondags eerst haar vader mee zien te krijgen uit de kantine van Westerkwartier waar het bier vrolijk uit de tap stroomde, van daaruit ging ze dan op weg naar de kantine van Landlust waar manlief aan de bar stond en eer die meeging was er wel weer een half uur voorbij. Na de fusie scheelde het haar elke zondag vele uren om beide heren veilig thuis te brengen.
Nog een voordeel was dat Luus en Henne samen in een team kwamen; jammer genoeg duurde dit niet lang door een knieblessure van Luciënne.

Om aan te geven wat Sporting West betekent voor deze familie:
Op 13 maart 1994 werd Lizzy geboren en zij was een echte fusiebaby. Heel jong (al met 3 maanden) ging ze mee op Pinksterkamp en moest toen al regelmatig gecorrigeerd worden. Het andere kind uit de familie (Jeffrey) ging al jaren mee, maar dan als illegaal. Hij was namelijk geen lid; hij voetbalde bij de Wherevogels in Purmerend.

Op een mooie dag in mei besloot hij dat hij wilde korfballen en zo geschiedde. Zijn debuut was erg leuk, want hij kreeg het voor elkaar dat zestien mensen omhoog gingen kijken, toen er een vliegtuig overkwam. Later is het toch nog goed gekomen en heeft hij in het TCNH combinatieteam gespeeld.

Op dit moment is de stand van zaken als volgt:
Lizzy koos ook niet meteen voor korfbal, maar ging turnen en streetdancen. Omdat de club bijna geen jeugd had, maakte ze haar debuut bij Sporting West in een team met uitsluitend jongens. Lizzy speelde tot voor kort in de junioren en was een trotse aanvoerster. Dit jaar gaat ze naar de senioren.
Ikzelf speel nog steeds in het eerste zaterdagteam en regel van alles binnen de jeugd.
Luus doet veel op de achtergrond in het clubhuis en bestiert samen met Natasja, Trees en John de keuken tijdens het Pinksterkamp.
Jeffrey is al een tijd geleden gestopt met korfbal, maar is tot dit jaar voorzitter van de jeugdcommissie geweest en blijft deze commissie met zijn advies ondersteunen.
Dit alles bij elkaar is best wel veel en soms kunnen we al die koppen niet meer zien, maar ze ook niet missen.

Henne Post

De jongste leden van de herriecommissie: Jordy Champeau, Elise Bruinier, Wendy van Bezooijen (v.l.n.r.)

Junioren Ploeg 91-92 met o.a. Pascalle Pieters, Denise Barendsen, Yvette Schram, Patrick Maas, Marcel van Bezooijen & Claudia Moreels

Teamfoto met o.a. Paul Kist, Herman van Heusden, Bep Vos, Henny Belling, Matthieu Dorst

Herinneringen aan mensen van toen

Vijfentwintig jaar bestaat Sporting West nu al. Mensen, mensen wat een tijd, kun je denken. Maar eigenlijk is het ook nog maar heel kort. Veel mensen die in 1989 belangrijk genoeg waren om geïnterviewd te worden komen we nu ook nog tegen. Sommigen alleen af en toe als toeschouwer langs de lijn, anderen bezig met kaderwerk en een enkeling is niet stuk te krijgen en begeeft zich nog regelmatig binnen de lijnen. Het leek ons wel eens leuk om te ontdekken of juist die mensen nou veranderd zijn in die afgelopen 25 jaar. Eerlijk is eerlijk, we kwamen op dit idee toen we het interview uit 1989 lazen dat Ilse en Brenda Zaal hadden met de wedstrijdsecretaresse van toen: met Irma Hobijn.

Irma Hobijn

Irma heeft buiten het korfbal nog genoeg andere hobby's , zoals u weet: tennissen, skiën, vaak op vakantie gaan en vooral FEESTVIEREN !!!
Vijfentwintig jaren doen natuurlijk wel iets met een mens. Ook met Irma natuurlijk.
In 1989 had Irma eigenlijk weinig tijd voor andere hobby's, maar als ze een beetje tijd had dan las ze graag een goed boek of maakte ze legpuzzels. Ja, echt, diezelfde Irma Hobijn.

Cilia van Voorst

Cilia van Voorst vertelde een anekdote uit 1978, waaruit blijkt dat vóór Prorail de treinen ook niet altijd zo netjes op tijd reden. Zij ging met haar team om half negen op 31-12-1978 van huis op weg naar ASKO in Assen, ja, Oudejaarsdag was een gewone wedstrijddag. Door de sneeuwval kwamen ze niet verder dan Amersfoort. Rechtomkeer maken was ook makkelijker gezegd dan gedaan, maar uiteindelijk waren ze om 5 uur die middag weer op het CS in Amsterdam. In het NK stond toen een artikeltje:"Ook zaalkorfbal gaat niet altijd door." Cilia zou, als de dag voortaan 48 uur zou tellen graag gaan tapdansen. We zijn toch zó nieuwsgierig wat daarvan terecht gekomen is?

Jan Horstink

Ook met Jan Horstink hadden Brenda en Ilse een interview. Jan was toen 26, dus nu zal hij 51 zijn. Toen studeerde hij aan de VU, inmiddels is hij al jaren arts in Engeland. Toen was er een opmerking over zijn dialect omdat duidelijk te horen was dat hij geboren en getogen was in Enschede. Zou dat nu een Engelse tongval zijn? Geen idee.

Bart Limburg

Natuurlijk was er een interview met de oud-voorzitter van Landlust. Toen was Bart net geïnstalleerd als teambegeleider naast coach Kees van Vliet. Toen was Bart ook graag te vinden bij de honkballers van Pirates. Hij was sinds 1988 een fervent wandelaar en hij zou zeker weer aan de Vierdaagse van Nijmegen deelnemen. Dus ook toen was zijn blik al een beetje op het zuiden gericht. Dat hij zijn huurwoninkje in Amsterdam ooit nog eens zou verruilen voor een heerlijk huis in Zuid-Limburg had hij toen nog niet durven dromen. Wij zijn blij dat we Bart desondanks nog regelmatig langs de lijn zien staan en die houten banken waar Bart mee kwam, die doen nog steeds dienst.

Hilda van Nifterick

Hilda van Nifterick zat in 1989 in de TC. Ze had al wel haar trainersdiploma, maar druk, druk, druk met haar werk bij Jac.Recourt, het nieuwe huis, haar zoontje die politieagent wilde worden, en druk met aftrainen na haar korfbalcarrière in het eerste team. Wat betreft kinderen die korfbal pas ontdekken als ze op de middelbare school zitten en die men al te oud vindt om het spelletje goed te leren: Hilda was VEERTIEN toen ze bij Hespa begon. Dus!!!!
En áls, ja, áls dat zoontje van Hilda ooit zou gaan korfballen, dan toch zeker niet bij Sporting West, maar bij een club in Purmerend. Dat was toen, in 1989.

Joop Beijdorff

Joop Beijdorff had het toen al naar zijn zin bij Sporting West. Hij maakte graag plaats voor jongeren die wat wilden gaan doen voor de club. In 1989 was Joop nog portier bij het Europahuis waar hij ooit de Technische Dienst had gedaan.. Via Joop kreeg de redactie ook de allereerste computers, met zo'n programmafloppy van 20 x 20 cm. dat je eerst moest laden. In 1989 voorspelde Joop dat er maar erg weinig kans zou zijn dat zijn kleinzoon (één nog maar) ooit zou gaan korfballen, "want hij heeft een onsportieve vader en een onsportieve moeder. Hoewel… als hij een bal heeft dan voetbalt hij er niet mee, hij góóit.

Ingo Schröder

Ingo Schröder was toen net gestrikt voor het wedstrijdsecretariaat-zaal. Nee, niet omdat hem dat zo leuk leek, maar omdat hij toevallig die gek was die "ja" zei. Uit het hele interview blijkt dat Ingo een man is van plichtplegingen. Zijn werk bijvoorbeeld deed hij ook alleen omdat er brood op de plank moest zijn. 1989 was een belangrijk jaar voor Ingo: hij had nét een nieuwe baan waar hij nieuwsgierig naar uitkeek en waarvoor hij ook tenminste 3 jaar weer naar school zou moeten. Er was dat wedstrijdsecretariaat en een plek in de selectie. Ingo zou zich dat jaar niet vervelen. Windsurfen zou er dat jaar niet van komen.

Yvonne Wassenaar

11 jaar trainer in 25 jaar Sporting West

“Kon ik het kunstje ook aan met ‘eigen mensen’?”

De tijd vliegt…….. Kinderen worden groot, ouderen worden bejaard en voor je het zelf beseft gaat het bij jou ook over je herinneringen aan het verleden.
Nu ben ik erg van het HEDEN en is het daarom altijd graven in mijn fysieke database om ‘gebeurtenissen’ omhoog te halen. Zo makkelijk als ik wedstrijdsituaties voor mijn geestesoog krijg, zo moeilijk vind ik het om mensen en dingen ‘in de tijd’ te zetten.

Toen mij gevraagd werd om mijn gevoel bij 25 jaar Sporting West met de lezers van deze krant te delen was ik enthousiast, maar bekroop mijn ook het gevoel ‘waar moet ik het in hemelsnaam over hebben’. Alhoewel……. Als je 11 jaar trainer bent geweest van de verschillende selectieteams die de vereniging hebben vertegenwoordigd, dan zal het ook u duidelijk worden dat mijn ‘onderwerp’ eigenlijk voor de hand ligt.

Voor mij was Trainer worden na een lange sportieve en goed geslaagde carrière door omstandigheden plotseling een optie. Trainer zijn werd een uitdaging en tja daar ben ik wel van……

Cursus volgen en vrijstelling krijgen op behaalde resultaten ‘uit het verleden w.o. het spelen in het Nederlands Korfbalteam’ gaven mij de officiële titel ‘Korfbaltrainer’. Maar het is net als leren autorijden, pas in de praktijk leer je het ‘vak’.

Toen de korfbalvereniging BEP kwam met het verzoek haar Hoofdklasse A juniorenteam onder mijn hoede te nemen was de 1e uitdaging geboren. Met veel leermomenten en een fantastisch getalenteerde groep heb ik mij in een goed georganiseerde omgeving prima kunnen doorontwikkelen. Na BEP volgden er 3 jaren in Westzaan, waar ik 2e klasser Roda WZ onder mijn hoede kreeg. Meer ervaren als ik toen was vond ik een nieuwe uitdaging om mij verder te bekwamen in het trainersvak. Met een dubbel kampioenschap (zaal en veld) naar de 1e klasse nam ik afscheid.

Mijn eigen vereniging Sporting West had inmiddels vastgesteld, dat het nu tijd werd om mij naar Amsterdam te halen. De toenmalige selectie was getalenteerd; overkomende junioren zouden de selectie versterken. Kortom er was een nieuwe uitdaging. Kon ik het kunstje ook aan met ‘eigen mensen’? De vereniging had de hick up’s die er altijd zijn na een fusie prima doorstaan, want er was een nieuwe saamhorigheid ontstaan tussen alle spelers en speelsters van Sporting West.

Vijf jaren volgden met diverse kampioenschappen en hoge klasseringen in de 1e klasse. Een fanatieke en

Kampioenschap 2e klasse 1998-1999

gedreven selectie voldeden ruimschoots aan mijn eigen drive en passie voor de korfbalsport. Met spelers als o.a. Jordy Pieters, Rogier Schram, Maurice en Stefan Kaper, Jeroen Hanenburg, Claudia Schroder, Yvette Schram, Marion Schouten, Boukje Valkenburg had de vereniging naar de Overgangsklasse kunnen reiken. Maar zoals wel vaker heeft fysieke malaise op belangrijke momenten roet in het eten gegooid.

Ik keerde terug naar inmiddels Overgangsklasser BEP en had daar 3 jaar de selectie onder mijn hoede. 2 Jaar EKVA volgden en toen werd het wederom Sporting West, dat inmiddels in het Westerpark was gehuisvest. Ik denk zelf de moeilijkste uitdaging. De jaren, dat de vereniging had ‘gelogeerd’ op het veld van TCNH, hadden hun sporen nagelaten. Sporting West was ingedut en organisatorisch op slopershoogte. Zonder jeugd geen toekomst….. er waren geen jeugdploegjes meer…… Slechts 6 kinderen werden nog getraind en gekoesterd met een niet aflatend enthousiasme door o.a. Henne Post. De mooie plek in het Westerpark was de levensader die de vereniging nodig had. Een nieuwe Jeugdafdeling moest worden neergezet, de vereniging organisatorisch opnieuw ingericht en de huidige seniorenselectie moest op orde blijven tot het moment, dat de Jeugd zou doorstromen. Ga er maar aan staan….. een nieuwe uitdaging was geboren. Wederom hoofdtrainer van Sporting West, maar hoe anders was dat…. Waar was de Ambitie, Gedrevenheid, Passie, Verplichting en Trainingsmentaliteit? Waar was die goeie oude tijd gebleven? Het was wennen en ik moest mijn gedachten en wensen stevig bijsturen. Gezelligheid, saamhorigheid, vertrouwen, feestjes, het waren de nieuwe ingrediënten om met mijn continu wisselende selecties samen te werken. En ja, dit was wel even anders, maar iedere uitdaging op elk niveau is er een. Met de genoemde ingrediënten ontstond er weer dat speciale Sporting West gevoel. Een warm bad voor elk lid en iedere nieuwkomer binnen de selectie en ik….. ik paste mij aan.

Mijn grote uitdaging was met elkaar ‘een landingsbaan’ te creëren voor de jeugdleden. Samen met al die nieuwe en oude selectieleden in de afgelopen seizoenen en een gedreven en gedisciplineerd werkende Jeugdcommissie is het gelukt.

De 1e jeugdleden stromen de seniorenteams binnen. Oud en jong samen in hun passie voor de korfbalsport en de vereniging Sporting West.

Hilda van Nifterick

Sponsor Bonarius Bedrijven

Iedereen kent intussen de naam van de shirtsponsor Bonarius Bedrijven.
Wellicht weet niet iedereen dat achter dit bedrijf de naam van de familie van Heusden schuil gaat. Lidy en Herman van Heusden zijn een echt korfbalechtpaar.
Zij zijn beiden ooit begonnen als jeugdlid bij Westerkwartier en later ook getrouwd.
Ook na de fusie tussen Westerkwartier en Landlust tot Sporting West zijn zij nog jarenlang actief geweest op het veld en in de zaal (tot hun 60e) en daarnaast zijn zij vooral in hun Westerkwartier periode nog actief geweest in allerlei functies binnen de vereniging.

In het jaar 2000 werd de familie van Heusden eigenaar van het bestaande installatiebedrijf Bonarius. Een bedrijf toentertijd met name actief op het gebied van aanleg en onderhoud van verwarmingsinstallaties.

Met het wegvallen van de vorige shirtsponsor kwam het verzoek vanuit het Bestuur aan Bonarius Verwarming om de nieuwe shirtsponsor te worden.
Als echte verenigingsmensen werd op dit verzoek positief gereageerd en liepen de leden van de selectie met deze naam op het shirt. Nog later is de hele vereniging van jong tot oud in hetzelfde tenue gestoken.

Door het verbreden van het takenpakket was voor Bonarius de toevoeging ‘Verwarming’ niet meer helemaal passend. De nieuwe communicatienaam werd Bonarius Bedrijven, hetgeen ook de uiting op de shirts moest worden.
Omdat het zonde zou zijn om de shirts met Bonarius Verwarming weg te gooien is er naar een nieuwe toepassing gezocht.
De familie van Heusden steunde ook al langer een weeshuis in Ghana. De vele jonge kinderen daar konden zeker blij worden gemaakt met een sportshirt.
De combinatie was snel gemaakt.

Herman van Heusden

De kinderen in Ghana zijn blij met de sportshirts

Sporting West clubsponsor, als u kiest voor comfort, ook bij het douchen.

Korfballers douchen gemengd

Sinds de uitvinding van deze sport, die als enige ter wereld gemengd gespeeld wordt, is dit een veel te vaak gebruikt grapje.

Korfballers douchen inderdaad met warm water gemengd met een beetje koud water is dan het antwoord. Maar, als de nood aan de man is en een van de douches alleen maar koud water geeft dan doen korfballers niet moeilijk; ze schuiven gewoon op en gebruiken de andere douche samen; dames en heren tegelijk. Dat kwam nogal eens voor in het overigens fraaie clubhuis van Sporting West in de Van Hogendorpstraat voordat Bonarius zich ging bemoeien met de boiler.

Zelf ging ik er vanuit dat niet alleen de korfballers van mijn clupje zo makkelijk waren, maar dat dat gold voor tenminste heel Nederland.

In de Van Hogendorpstraat waren aan de ene kant van de gang twee dameskleedkamers, gescheiden door een grote doucheruimte. Aan de overzijde van de gang dezelfde situatie, maar dan voor de heren.

Grote hilariteit die keer toen een van de Haagse teams kwam spelen tegen ons eerste team en de dames van die tegenstander tevergeefs zochten naar een degelijk slot op hun kleedkamerdeur. Ze bonden de deur van hun eigen kleedkamer dus dicht met handdoeken. En waarom zo moeilijk? De dames hoorden mannen op de gang !?!?

Yvonne Wassenaar

Organisatieteam: Lianne Locher, Paulien Zheng, Nona Flik, Esther van Steenis (v.l.n.r.) en Julia Meijer

Vonne Keijzer

Vonne Keijzer dag

4 januari 2011 heeft Sporting West een dierbaar lid verloren, Vonne Keijzer was 12 jaar toen ze overleed aan de gevolgen van kanker.
De Vonne Keijzerdag, gehouden op 11 mei 2013, stond in het teken van Vonne en KIKA, Kinderen Kankervrij. Er waren spelletjes te doen, KIKA beren, 2e hands spullen en eten te koop en een tombola. Ook was er een kapster aanwezig, Anneke Baaij, die vlechten afknipte voor Stichting Haarwensen. Stichting Haarwensen maakt pruiken voor kinderen die hun haar verliezen door een chemokuur. Mede dankzij veel winkels, ouders en leden van Sporting West hadden we heel veel spullen voor de tombola en de 2e handskraam die we konden verkopen en verloten. Door alle hulp en alle mensen die er waren is het een topdag geworden, met een eindbedrag van meer dan €2.000 dat we over hebben gemaakt aan KIKA. Ook Vonne's familie was aanwezig wat de dag compleet maakte.

Nona Flik

B1 in de toekomst

Het is zaterdag 21 april 2018. Ik word wakker en de spanning giert door mijn lijf. Vandaag is de dag, dé wedstrijd van het jaar. Mijn team en ik hebben vanaf onze jeugd gedroomd van deze dag. Vanaf de E spelen we al samen, we kennen elkaar door en door. We zijn inmiddels zo op elkaar ingespeeld en we vullen elkaar op alle vlakken aan. Vanavond staan we in Ahoy tegenover PKC. Het belooft een spannende wedstrijd te worden.

Met z'n allen gaan we met de bus richting Rotterdam. Mijn team en ik onder in de bus en boven alle juichende supporters. De bus begint te rijden en de spanning stijgt.

We stappen de bus uit, pakken onze spullen en we worden naar de kleedkamers begeleid. We kleden ons om en worden opgeroepen om naar de zaal te gaan. Ik ga voorop en ik weet niet wat mij overkomt. Vanaf het veld kijk ik om mij heen, ik zie de honderden supporters en denk: "Hier staan we dan, het moment waar we jaren van gedroomd hebben. We gaan ervoor!".

Het fluitsignaal galmt door Ahoy en de wedstrijd begint. We spelen ons eigen spel, heel simpel 4-0 en toen op het moment dat iedereen goed stond werd de actie ingezet. Het was 1-0 voor de rooie Amsterdammers. Voor ik het weet zijn de 35 minuten om. De ruststand is 13-11 en ik ga met een goed gevoel de rust in. Ondanks de voorsprong is de spanning nog niet weg. Alles kan nog. De coach geeft ons in een peptalk de opdracht mee om onze verdediging aan te scherpen en korte stukjes te gooien. Vooral de rust bewaren in ons spel is belangrijk. We gaan weer knallen!

De tweede helft begint en we starten slecht. Het wordt 13-15 door domme fouten. De coach ziet dat we meer tegen onszelf aan het spelen zijn dan tegen PKC. Hij vraagt een time-out aan, geeft tips en ons weer de spirit om door te vechten. Tot twee minuten voor het einde staat het 23-25. Wij scoren en we wisselen. Ik kom in de aanval en we zijn weer in balbezit. Van het ene op het andere moment hoor ik niemand meer, het lijkt alsof ik alleen met mijn eigen team nog in Ahoy sta. Er volgen prachtige combinaties en we spelen PKC helemaal weg. Ik sta vrij voor de korf en krijg de bal, ik zie alleen nog maar de korf. Ja ja ja, ik scoor!!! Hatseflats!!! De scheidsrechter fluit af. 25-24, Tim Hoenson scoort het winnende doelpunt. Wat een geweldig gevoel!! We worden gehuldigd en de supporters zijn ongelofelijk blij en trots. Er volgt een fantastisch feest en het blijft nog lang onrustig…

Tim Hoenson

Penningmeester... een saaie activiteit?

“25 jaar en NU is het tijd voor een rondje Rob.”

Vijfentwintig jaar geleden is het alweer dat Landlust en Westerkwartier (beide noodlijdende korfbalverenigingen in een verouderend stadsdeel) besloten om in de toekomst gezamenlijk onder de naam Sporting West verder op te trekken. Tijdens het fusieproces heb ik de financiële huishoudingen van beide verenigingen in elkaar geschoven en ben ik uiteindelijk ook benoemd tot penningmeester van de nieuwe vereniging.

Na een flink aantal jaren heb ik het stokje overgedragen aan Sandra de Boer die op haar beurt weer werd opgevolgd door Ronald van Klooster. Vlak voor de intrek van de vereniging in het Ladderhuis op het Westergasterrein is mij gevraagd de taak van penningmeester opnieuw op me te nemen. Inmiddels is dat al weer gedurende een periode van zeven jaar.

Als mijn bijdrage aan deze jubileumkrant is het denk ik wel aardig om een vergelijking te maken tussen de situatie aan het begin van de fusie en de situatie zoals die 25 jaar later bestaat. Qua financiën een wereld van verschil.

Vlak na de fusie bestond het inkomen van de vereniging voor het merendeel uit contributies van leden en een groot aantal donateurs, advertentie- en baropbrengsten. Samen met de jaarlijkse grote clubactie was dat net genoeg om de kosten van de club te kunnen dekken. Veel keren zijn mensen toen teleurgesteld omdat ideeën die zij in het hoofd hadden, wegens financieel onvermogen, niet konden worden gerealiseerd. Het beleid om de vereniging overeind te houden noopte soms tot minder populaire maatregelen.

Hoe paradoxaal ook, vanwege het verlies van een inkomstenbron, juist de sloop van het clubhuis van Westerkwartier bracht de vereniging de nodige armslag doordat het stadsdeel een vergoeding toekende voor geleden schade. Dit geld is uiteindelijk 6 jaar later (na de TCNH periode) gebruikt voor de inrichting van het Ladderhuis. Ook TCNH heeft, toen zij met Sporting West mee verhuisden naar het Westerpark, een forse bijdrage geleverd aan de gezonde financiële situatie van de vereniging op dit moment.

Natuurlijk bestaan de werkzaamheden nu nog steeds uit het innen van contributies en baropbrengsten. Anders dan vroeger gaat dat nu gelukkig veelal via automatische incasso of betaling via PIN. Dat voorkomt, wat in het verleden nogal eens gebeurde, veel discussie over wel/ niet betaald.

Helaas is het aantal donateurs en adverteerders in de loop der jaren bijna tot nul teruggelopen, maar daar tegen over staat dat veel leden na afloop van hun actieve periode als niet spelend lid aan de vereniging verbonden blijven.

Wat vooral anders is ten opzichte van 25 jaar geleden is dat we zijn begonnen met twee sponsoren (de Fa Zaal en de Boer en later Security Shop) die voornamelijk ingezet zijn om de selectieteams netjes aan te kleden, terwijl we nu in de firma Bonarius een sponsor hebben gevonden met een groot Sporting West hart, waardoor het bijvoorbeeld mogelijk werd de gehele vereniging te voorzien van nieuwe kleding. Dit seizoen loopt het 5 jarig contract af en we zijn erg blij dat we inmiddels overeenstemming hebben over een nieuw contract voor nog eens 5 jaar.

Wat zeker ook anders is, is het feit dat het Ladderhuis grote aantrekkingskracht heeft op leden en familieleden die om welke reden dan ook daarvan gebruik willen maken. Uiteraard komt het gebruik daarvan ook de vereniging ten goede, met daarbij direct dank aan alle vrijwilligers die in hun vrije tijd en zonder daarvoor een vergoeding te ontvangen voor barbezetting zorgen. Het coördineren van de activiteiten in het Ladderhuis behoort inmiddels ook tot de taken van de penningmeester.

Voeg daarbij de diverse contacten die worden onderhouden met de dames en heren van het stadsdeel, dan zal duidelijk zijn dat penningmeester spelen van Sporting West inmiddels meer is dan saai een boekje met cijfers bijhouden.

En wat nu echt leuk is, is dat er o.a. vanwege bovengenoemde redenen financieel veel meer mogelijk is dan 25 jaar geleden. Gelukkig is het niet meer nodig om extra inkomen te verwerven via kinderen die vanwege de Grote clubactie bedelend langs de deuren moeten.

Wat aangeschaft moet worden, wordt aangeschaft. Wat gerepareerd moet worden, wordt gerepareerd. Willen we naar Ahoy met alle kinderen dan is de bus en een deel van de toegangsprijs voor rekening van de vereniging. Willen de jeugdleiders met hun kinderen een extra activiteit organiseren, dan kan de vereniging een bijdrage leveren. Willen we in de toekomst een clinic organiseren met aanwezigheid van leden van het nationaal team, dan behoort dat ook tot de mogelijkheden.

Het is een luxe waar we best trots op kunnen zijn en die ik, gedurende de tijd dat ik penningmeester mag zijn, door een evenwichtig inkomsten en uitgaven beleid, zolang mogelijk zal proberen in stand te houden.

25 jaar en NU is het tijd voor een “Rondje Rob”.

Rob van Nifterick

2012-2013 promotie zaal naar 2e klasse

25 jaar Pinksterkamp

Sinterklaas, Pasen, Hemelvaart, Kerst
Maar met Pinksteren naar het Woelige nest.
Bonte avond, zeskamp, waterpret, zandvlakte
Genoeg te doen vanaf het moment dat je je tas uitpakte.
In de winter denk ik terug aan toen
En met Pinksteren weet ik alweer wat ik ga doen.
Pinksterkamp

Mark Punt

Vijfentwintig jaar Sporting West, dat betekent ook vijfentwintig jaar pinksterkamp. Daar kun je boeken over volschrijven. Toen ik gevraagd werd een stukje voor het jubileumblad te schrijven over pinksterkamp, dacht ik: 'Dat doe ik wel even'. Maar toen ik begon, bleek dat veel anekdotes eigenlijk alleen leuk zijn voor de mensen die er bij waren. Het bleek toch wat lastiger dan ik dacht. Want hoe breng je op papier over wat de sfeer is van zo'n kamp, hoe iedereen als één familie een weekend met elkaar samenleeft, lol heeft met elkaar, rekening houdt met elkaar. Hoeveel ouders ik de afgelopen jaren niet bij me heb gehad met zorgen om hun kind, ieder kind bleek uiteindelijk gewoon te passen binnen die grote familie. Iedereen kan binnen die familie gewoon lekker zichzelf zijn. Dat zijn prachtige woorden, maar die beleef je niet. De enige manier om dat te 'voelen' is het te zien. Geen wonder dat we elk jaar in februari de pinksterkamp DVD in de kantine tonen aan de kinderen, de leiding, maar vooral ook de ouders. Pas dan begrijp je echt wat pinksterkamp is.
Maar ik ga het toch proberen….

We beginnen de laatste jaren altijd met de dropping. Vroeger niet, toen was de dropping op zondag. Vandaar ook dat de roze koeken volgens Tim Beckers niet meer op de goede avond geserveerd worden…. Ik vergeet nooit meer de dropping van de R pupillen (vergelijk met de huidige Fjes). Paul van Lith en ikzelf liepen met die groep mee, want die kleintjes wilden wel eens een echte dropping en niet dat de leiding meteen de juiste weg naar het kamphuis liep. Ze wilden zelf de weg bepalen. Paul (ijzersterk met de kaart) liet ze dat ook doen, met als gevolg dat we eindeloos in rondjes of de verkeerde kant opliepen. Opeens kwam Paul zachtjes naast me lopen en vertelde me fluisterend: 'Ik weet precies waar we zijn op de kaart, maar we zijn eigenlijk te ver om terug naar het kamphuis te lopen'. Hij besloot dat we naar de rand van het bos zouden lopen. Hij zou terug rennen naar het kamphuis om de vrachtwagen te halen (die hadden we toen nog mee en daar werden we mee gedropt en bovendien waren er toen nog geen mobieltjes) en ik zou de kinderen entertainen aan de rand van het bos. Groter kan een contrast niet zijn: ik lag helemaal zen met de kinderen in het gras naar de sterren te kijken en liedjes te zingen en Paul rende gestrest door het bos, bang dat de kinderen misschien in paniek zouden raken. Uiteindelijk kwam de vrachtwagen en moesten we over het hek klimmen. Ik hielp de kinderen er over heen, maar toen moest ik zelf nog. Het is gelukt en de kinderen hadden de dropping van hun leven!

Ook legendarisch zijn de watergevechten: de strijd tussen Paul van Lith en Irma in de beginjaren en de eindeloze rij kinderen die de afgelopen jaren in de afwasbak terecht zijn gekomen. Als nieuwbakken leiding moet je daar zeker aan geloven. Vraag maar aan Grea, die was dit jaar de pineut.
De laatste jaren hebben we ook een thema: de verdwenen professor was het eerste thema. Uiteindelijk vonden we de professor terug in het bos, vastgebonden aan een boom, gemarteld met slagroom (de film was het bewijs). Daarna volgden de thema's de zevensprong, piraten, 1001 nacht, Afrika, China, Hotel het Woelige Nest en dit jaar James Bond. Onvergetelijk daarbij waren de rollen die vooral Henne en Jeffrey Post speelden. Zo herinner ik me Sjakie Spreeuw in het piratenthema, de blauwe geest in 1001 nacht, het bierdrinkende Congolese opperhoofd in Afrika, de bijna gepensioneerde James Bond, maar ook de kok uit het Hotel (rol van Luciënne), het bijna geslachte konijn uit het China-thema (rol van Xandur) en mijn eigen rol als Maxima. Volgend jaar is het het officiële 25e kamp, want eenmaal ging het kamp niet door, doordat er een jubileumkamp werd georganiseerd. Voor volgend jaar hebben we een schitterend huis gehuurd in Rijssen. Ik kijk er nu al naar uit, heb al weer nieuwe ideeën voor een thema en spelletjes in mijn hoofd. Op het moment dat ik dit schrijf is het nog 341 dagen, nog 8.170 uren, nog 490.194 minuten en nog 29.411.592 seconden….

Ilse Wassenaar

Groepsfoto Pinksterkamp 2014

Pinksterkamp 2012: thema China

Pinksterkamp 2014: thema James Bond

Pinksterkamp 2010: thema 1001 nacht

Recept

Macaroni voor 90 personen

Hoofdgerecht
In ca. 90 min. te bereiden met 2 man

10 pakken Honig macaroni a 625 gr.
6 kilo rundergehakt
10 zakjes Knorr macaronimix
10 potjes pastasaus
2 kilo gesneden uien
2 kilo paprika in blokjes
1 pakje margarine

Bereiden
Zet 2 grote pannen met ruim water op. Haal de pannen van het vuur zodra het water kookt.
Zet 2 grote braadpannen op, verdeel de boter. Als de boter gesmolten is gehakt in de pan en bakken totdat het rul is. Voeg uien en paprika toe, bak mee tot de uien glazig zijn. Daarna de zakjes mix en de potjes pastasaus volgens gebruiksaanwijzing.
Laat de saus even door koken.
Zet de pannen water terug op het vuur, zodra het water kookt macaroni toevoegen volgens gebruiksaanwijzing. Als de macaroni gaar is afgieten en door de saus roeren.
Serveer de macaroni in kleine bakken.

Tip
Lekker met geraspte kaas, een rucola tomaten mozarella salade en wat stokbrood met kruidenboter, tomatensalsa en salami.

Voedingswaarde per portie
605 kcal. vet 20 gr. (waarvan verzadigd 7 gr.)
koolhydraten 70 gr. eiwit 32 gr.

Luciënne Post

Fashion

Wie draagt het beter?
Tijdens het grote New Year Event van Sporting West verschenen de sterspelers Rodney Meijering en Johann Ruiter beide in een geruit overhemd van een nog onbekende ontwerper. Wie draagt het beter?

Nieuwe tenues selectie Sporting West ?
Er gaan geruchten dat Sporting West in gesprek is met een nieuwe sponsor.
Het zou gaan om het bedrijf Partyhouse.
Een paar dames uit de selectie hebben in het geheim de nieuwe tenues al mogen passen.

25-jarig jubileum sweater
Tijdens een informele BBQ bij bestuurslid Henne Post zijn de jubileum sweaters gepresenteerd.

Natasja Roos

Brouwerij opent nieuwe vestiging

Van onze drankexpert

Brouwerij De Ridder is sinds jaar en dag gevestigd in Maastricht. De stadsbrouwerij was gelegen in de wijk Wijck in het oostelijk stadscentrum. Tientallen jaren lang werd in de brouwerij het Ridder Pils gebrouwen, en sinds de jaren 80 van de 20e eeuw ook het witbier Wieckse Witte. De overname van de brouwerij door biergigant Heineken, alsmede het succes van het witbier, hebben ertoe geleid dat de productie naar andere locaties is overgeheveld en de brouwerij aan de oevers van de Maas leeg kwam te staan. Voor het monumentale pand zijn plannen voor herontwikkeling gemaakt. Enige tijd geleden werd als proef ook een rosé-variant gelanceerd. Op sommige plaatsen in ons land is dat biertje inmiddels zo populair dat men zich genoodzaakt voelt extra locaties te openen voor het brouwen van met name dit speciale biertje. In verband met de kwaliteit van het water van de Haarlemmer Trekvaart en extreem grote vraag bij de korfbalclub aldaar overweegt de Brouwerij een vestiging te openen in het Westerpark in het voormalige pand van Stadsdeel Westerpark. Men onderzoekt momenteel of het reservoir onder het korfbalveld wellicht geschikt is voor opslag. De tap van de korfbalclub zou dan een directe verbinding kunnen krijgen met dit reservoir zodat ook een eind komt aan de logistieke problemen van de brouwerij.

Omdat de korfbalclub hecht aan zijn alcoholvrije imago was men niet bereid tot commentaar. Dat de club deze ontwikkeling gaat inzetten bij ledenwerfacties wordt vooralsnog ten stelligste ontkend.

Yvonne Wassenaar

Horoscoop

Waterman 21-1 t/m 18-2
Het zit je mee in de liefde en je straalt het uit. Iedereen wil wel bij je in het vak staan. Je krijgt de bal steeds perfect aangespeeld en elke bal die je schiet is raak of wordt netjes afgevangen. Kijk uit dat je niet naast je schoenen gaat lopen want dan begeef je je op glad ijs.

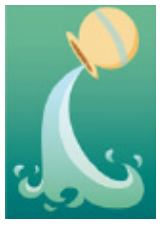

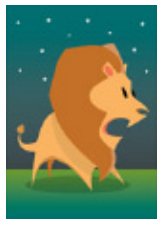

Vissen 19-2 t/m 20-3
Het lijkt wel alsof je er niet helemaal bij bent met je hoofd. Je laat steken vallen en je teamgenoten moeten ervoor opdraaien. Een tijdje gaat dat nog wel goed, maar ze kunnen niet alles van je overnemen. Iedereen heeft wel eens een mindere wedstrijd, maar dit is voor je medespelers niet leuk. Even een beentje bijzetten.

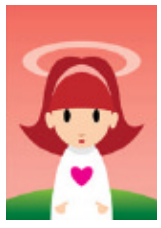

Ram 21-3 t/m 20-4
Mogelijk moet je door blessures uitwijken naar een ander team. Dat lijkt eerst niet zo leuk, maar geef het een kans. Je nieuwe teamgenoten doen ook allemaal maar hun best. Probeer je negatieve gedachten uit te blokken en maak er het beste van. Hou goed in de gaten hoeveel je drinkt.

Stier 21-4 t/m 21-5
Je denkt te veel na over de dingen. Soms kun je veel beter op je gevoel vertrouwen. Ga op in het spel en laat de bal het tempo bepalen. Je ziet heus wel wat je moet doen, daar hoef je je niet druk over te maken. Je hebt genoeg ervaring. Neem lekker de ruimte dan komen de kansen vanzelf.

Tweelingen 22-5 t/m 21-6
Ze zeggen wel eens dat het geluk met de dommen is, nou dan zal je wel heel weinig je best hebben gedaan op school. Het lijkt wel of je bij elk spel de meeste troeven in handen hebt. Je hoeft niet bang te zijn dat je nat gaat, want niemand kan tegen je op. Geniet ervan zolang het duurt.

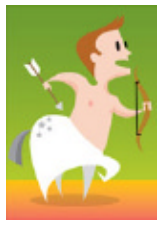

Kreeft 22-6 t/m 23-7
Blijf niet te lang hangen in oude gewoonten. Gooi je haar los en doe eens iets geks. Zet je voet ook eens op de 2,5 meter en neem die stip. Wat kan er nou gebeuren? Kijk wel uit dat je niemand pijn doet en hou contact met de mensen van wie je houdt. Morgen is er weer een dag.

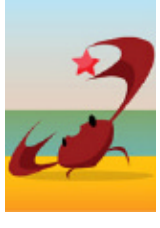

Leeuw 24-7 t/m 23-8
Je bent gewend dat iedereen altijd voor je klaar staat en alles voor je doet, maar daar moet je misschien niet te hard op blijven rekenen. Offer jezelf ook eens op en laat iemand anders in de punt spelen. Je hoeft niet elke week de ster van het veld te zijn. Er is niets mis met een goede paaldame of -heer.

Maagd 24-8 t/m 23-9
Het lijkt wel of iedereen je ineens moet hebben en alsof je niets goed kan doen. Schiet niet meteen in de verdediging. Tel tot tien en kijk ondertussen goed om je heen wat er gebeurt. Soms is het het beste om gewoon onopvallend mee te draaien. Winnen is altijd een teamprestatie.

Weegschaal 24-9 t/m 23-10
Winnen is leuk, maar het moet wel eerlijk blijven gaan. Soms is de verleiding heel groot om vals te spelen, maar dat geldt ook voor je teamgenoten. Voor je het weet speel je met het mes op tafel. Kom op Weegschaal, het is bijna weekend, de kaarten zijn voor jou allang geschud.

Schorpioen 24-10 t/m 22-11
Je hebt energie voor tien en het houdt maar niet op. Je stuitert door het veld en loopt iedereen er uit, maar het levert niet veel resultaat op. Misschien kun je je energie beter op iets anders richten. Het ballenhok mag wel weer eens worden opgeruimd en ze zoeken ook nog iemand voor in het JAC. Daar kun je altijd mee scoren!

Boogschutter 23-11 t/m 22-12
Het is makkelijk om te zien wat er niet goed gaat, maar je schiet er niet altijd veel mee op. Er zijn mensen die heel hard voor je werken. Je mag best je waardering uitspreken voor je trainer want die staat er toch maar elke week, in regen en zonneschijn. Geef meer aandacht aan de positieve dingen. Een complimentje doet soms wonderen.

Steenbok 23-12 t/m 20-1
Soms ben je teveel met jezelf bezig en vergeet je je omgeving. Besteed eens wat meer aandacht aan een ander daar profiteer je zelf ook van. Korballend komt het wel goed, je lichaam kan wel weer een uitdaging gebruiken.

Laura Spruijt

Puzzel

Ra ra wie ben ik?

De letters in de grijze vakjes vormen een woord. Zie oplossing: de 2 woorden na het 1e woord op pagina 2.

Horizontaal

2. Deze ontzettende regeltante die praat met een zachte G wil graag alles zelf doen en doet ontzettend veel voor de club.
3. Deze dame met haar achternaam welke rijmt op een edelsteen is verkozen en heeft een zittende functie.
6. Dit oud lid moet ver reizen om bij ons te komen, heeft een provincie op zijn naam en clubs komen strijden om uiteindelijk zijn schaal in ontvangst te nemen.
8. Wat niemand weet is dat deze dame waarvan haar achternaam lijkt op de naam van een groente soort, achter de schermen de verjaardagskaarten stuurt naar alle jeugdleden.
11. Deze dame heeft furore gemaakt bij Blauw Wit, maar speelt weer fijn bij Sporting West en presteert het om in één speelweekend in drie verschillende teams te spelen.
13. Hij zorgt ervoor dat er bij ieder lid iets op de deurmat kwam te liggen en vergeet ook de Toto niet.
15. Na jaren aanvoerder geweest te zijn van het eerste team regelt zij nu dat elke wedstrijd tot in de puntjes geregeld is voor elk senioren team.
16. Een jeugdlid, enorme doorzetter, die voor altijd in ons hart zit met haar eigen dag.
18. De weken voor Pinksteren sluit deze dame zich op om al haar creativiteit eruit te gooien.
20. Dit enthousiast jeugdlid is aangenomen als stagiair door het JAC.

Verticaal

1. Deze man zorgt ervoor dat we er warm bijzitten, goed aangekleed zijn en niets te kort komen.
4. Dit goedlachse JC lid die zelf ook nog binnen de lijnen te vinden is zet zich al jaren in voor de jeugd en laat tijdens Pinksteren zijn acteerkunsten duidelijk zien.
5. Deze prikkelende bloem heeft een groot aandeel in het verzorgen van de derde helft
7. Van spelen in het Nederlands Team naar coachen aan ons eerste team, deze dame heeft alles zelf beleefd en gezien.
9. Deze mopperkont met veel ervaring en kennis over het korfbalspel van Sporting West heeft een zwak enkeltje.
10. De portemonnee van Sporting West wordt door deze man beheert.
12. Bang om een duw uit te delen is deze speler van het eerste niet. Helaas gaat hij onze club tijdelijk verlaten, maar is hij wel kersverse vader geworden.
14. Op dit moment spelen twee kleinkinderen van dit oud lid bij Sporting West. Voor alle clubhuis mankementen staat hij klaar.
17. Deze dame zit nog geen jaar bij de club maar heeft nu al een flink aandeel in de JC.
19. Dit stille water heeft vroeger zelf gespeeld maar is nu actief in het trainen en coachen van ploegjes.

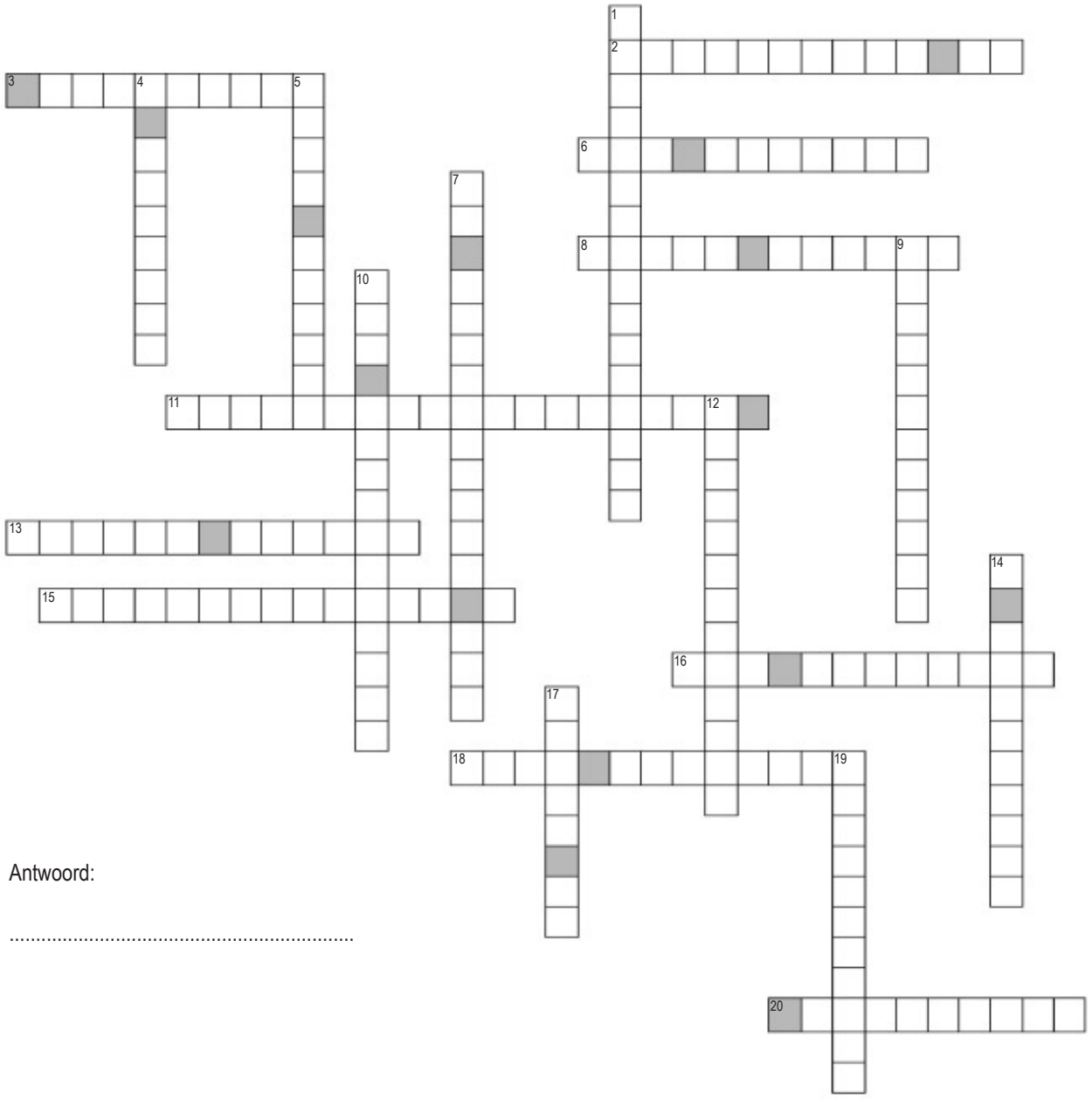

Antwoord:

.....

Brenda van Oostveen

Strip

Lorenzo Loorbach

SPORTING WEST

Amsterdamse Korfbalclub